

bilo punčiki ime, tega Miklavž ni povedal, a danes je dobila ime po Vidi. To pa zato, da bo pri Zornikovih vse tako, kakor je bilo včasih.

Mislili smo, da sta Rupnikova babica in dedek že umrla, pa še nista. Le pogledjte ju! Zopet gresta k Zornikovim kakor včasih.

Babica nosi v naročju malo Vido, dedek pa se svojo pipo pozabili doma.

Sta že pri Zornikovih.

Trk! Trk! Trk!

»Notri!« Glas Zornikove kumice.

»Dober dan, botrca!«

»Dober dan! Kako sem vaju že težko čakala. Takoj se zasučem.

In kava bo na mizi.«

Dedek je pomenljivo pogledal po sobi in položil desnico na babičino ramo. Mala Vida se je pa ali po nesreči ali po neuljudnosti obrnila proč. Babica jo je morala pokarati:

»Ti otrok ti! Kako se obnašaš? Pogledj botrci v obraz; če ne...«

»Če ne...« — je nadaljevala botrca — »ne bo malice.«

»Porednica!« — so jo karali dedek — »nič ji ni treba dati.«

»Oh! Tudi vidva, babica in dedek, bosta morala še nekoliko počakati. Krop že vre. Še kavo zmeljem. Kakor bi mignil, pa bo.«

»Saj se ne mudiš tako. Pa sedeva in se kaj pomenimo. Botrca, kako je s kupčijo?« je pričela pogovor babica.

»Slabi časi! A beračit še ne pojdemo!« je ponosno odgovarjala botrca.

»Tudi pri nas imamo še vedno za pipo tobaka.« Dedek so segli v žep po pipo. »Ti kačji pastir, ti!« — so se razjezili — »Spet sem jo pozabil doma.«

»Jemine! Kaj rohniš? Ali moraš vedno kaj v ustih imeti kakor otrok.«

Botrca se je zasmejala. A takoj potem je vzkliknila:

»Joj, joj! Mleko kipi...«

Tako je bilo včasih in tako je še danes pri Zornikovih, kadar prideta Rupnikova babica in dedek. Nista še umrla, ne. V svojih vnukih živita naprej.

Kancijan.



Pomladna.

Na vejico drobno pa ptička je sela.

Zakaj?

Ker maj

prišel je, pa gnezdece bo si pripela!

V gredici je deklica pesem zapela.

Zakaj?

Ker raj

še sanja nedolžna ji dušica bela!

Bogumil Gorenjko.

